

Hvis vi ser på, hvad kommunerne gør, viser de faktisk en meget stor vilje til at sikre det nødvendige antal dagtilbudspladser for de 1-5-årige. Hvis vi ser samlet på udviklingen til 1996, både når det gælder vuggestuer, børnehaver, dagplejer og skolefritidsordninger, er der faktisk sket en meget stor udbygning, i alt med 100.000 pladser over de her år, og det betyder, at vi i dag er tættere på målet, end vi nogen sinde har været.

Kommunernes Landsforening foretog i begyndelsen af 1995 en undersøgelse. Den viste, at 200 af landets 275 kommuner ville have en pasningsgaranti inden udgangen af 1995, og at en hel del flere har udsigt til at nå målet i løbet af den nærmeste fremtid. Nogle af de kommuner, der er anført som kommuner, der ikke har besluttet en pasningsgaranti, har det faktisk i realiteten, idet de ikke har børn på venteliste eller har så få børn, at det ikke bør være et problem at finde plads; men de har altså ikke ønsket at angive en pasningsgaranti som et mål.

Hvis vi ser på de resterende kommuner, som har ventelister, er de fleste af dem faktisk så tæt på at opfylde målet, at man kan tale om, at de i realiteten også har en pasningsgaranti.

Socialministeriet har netop været i kontakt med en række af de kommuner, som vi ved årets begyndelse kunne se faktisk havde ret lange ventelister, og det viste sig, at en del af dem, der havde ventelister i 1995, har afskaffet ventelisterne. Stort set alle kommuner har i dag det mål at opnå en pasningsgaranti – altså at kunne sikre de borgere, der ønsker at få deres børn passet, en plads i løbet af 1996.

Så vi må altså sige, at langt de fleste kommuner efterfølgende har skaffet flere pladser og planlægger udvidelser i 1996. Stort set alle kommuner har som målsætning at gennemføre en pasningsgaranti, ikke alle fuldt ud inden udgangen af 1996, men dog inden for rækkevidde, og enkelte af disse kommuner har altså allerede afskaffet deres ventelister.

Jeg kan også oplyse, at de første foreløbige sammentællinger i Indenrigsministeriet af kommunernes 1996-budgetter viser et pænt resultat. Kommunernes budgetter med en reel budgetstigning på godt 400 mio. kr. i nettodriftsudgifter til dagtilbud i forhold til 1995, og det er en realstigning på 2,7 pct., hvilket må siges klart at vise, at kommunerne har viljen og evnerne til at sætte ekstra kræfter ind til fordel for børnefamilierne.

Hvis vi ser på bistandslovens § 95 A, som jo handler om amtskommunernes tilbud til børn med fysiske og psykiske handicap, tegner der sig det billede, at der i januar 1995 var 73 børn i alderen 1-5 år på venteliste, der ikke havde en eller anden form for pasning, og det siger mig, at også i amtskommunerne er det økonomisk og politisk muligt at nå frem til en tilstrækkelig pladسدækning inden for meget kort tid.

Vi må altså i dag konstatere, at målet om at sikre alle forældre med børn i alderen 1-5 år en plads i dagtilbud ikke er fuldt nået endnu. Det havde regeringen gerne set at det var, men kommuneaftalen for 1996 rummer ikke en pasningsgaranti allerede ved udgangen af 1995, for vi må erkende, at det ikke vil være realistisk at få alle kommuner med i år, hvis vi også skal opretholde en rimelig kvalitet.

I et lille antal kommuner er antallet af børn på venteliste så stort, at det ganske enkelt ikke vil være muligt at nå at bygge nye institutioner, også selv om den kommunale økonomi gav mulighed for det. Vi ønsker ikke, at pladserne skal presses igennem med risiko for, at det går ud over kvaliteten, f.eks. alene ved at satse på merindskrivninger.

Med i billedet hører også, at nogle af kommunerne melder om fortsat stigende efterspørgsel som følge af et stigende børnetal, en positiv udvikling på arbejdsmarkedet, der betyder, at flere børn skal passes, og at flere forældre vender tilbage til arbejdsmarkedet efter forældreorlov. Man kunne kalde det en pukkel af orlovs-havere fra sidste år.

Men disse efterspørgselsskabende faktorer er jo positive for kommunerne, og jeg tror, at alle kommuner ønsker, at beskæftigelsen skal stige, for det giver flere skattekroner og dermed bedre økonomiske muligheder for at prioritere en udbygning på dagtilbudsområdet.

Til slut vil jeg nøjes med at fremhæve, at kommunerne altså i kraft af en meget rummelig kommuneaftale og i kraft af den markant forbedrede kommunale økonomi i 1996 har en reel økonomisk mulighed for at sikre det nødvendige antal pladser, såfremt der lokalt er politisk vilje til det, og det er jeg overbevist om at der er.

Meldingerne om udbygningen i 1996 for selv de kommuner, der i foråret 1995 havde de største problemer, viser, at der er sådan en politisk vilje til stede, ganske enkelt fordi det er i kommunernes egen interesse at kunne tiltrække unge børnefamilier. Det forudsætter, at der er tilstrækkelig mange pladser i de offentlige dag-